

Joanet va fer gest de plantar-li cara a son pare, la qual cosa acabà d'enfurismar Joan.

Elionor isqué plorant fort, com un jòneg, corredor avant.

I la portada completà la qüestió.

Dos panys de cases enllà, vivia Soliua.

Soliua sí que era feliç. Tenia una total independència, amb la seua botiga d'objectes d'art. No depenia de «cap borinot», com deia despectivament, per bé que, això, era en l'actualitat. Anteriorment, bé que en depengué, i d'aquí la botiga. Però això, a ella no li agradava que li ho recordassen. Fos com fos, per a Elionor, Soliua havia sabut entendre la vida. Tenia vestits de nit, pells, joiells. I molts vestits li'ls regalava, a ella, novets. Soliua havia estat la padrina de Joanet, i el seu marit ho havia tolerat bé. El dia de l'aniversari del nen, ella els convidava a dinar, i Joan, encara que a contracor, hi anava. Allí no faltava el pastís amb ciriets i, d'any en any, segons Joanet creixia, era millor el regal...

Parlar a Soliua dels seus desacords amb Joan no era cosa agradable per a Elionor. Encara que ella era la gran, l'altra la blasmava sempre com a una criatura de poc seny.

—Ja t'ho vaig dir. Ja t'advertí que no et casasses amb aqueix idiota.

I era veritat que li ho havia advertit. També la mare havia tingut bon colp d'ull en allò. La predicció seua, abans de morir-se, havia estat una de les coses més

certeres que feu en la seua escarrassada vida de vídua de militar.

—Passaràs la vida de santa Rita, vora ell. Jo t’ho previnc. I t’ho dic per experiència. Ton pare era un tipus paregut...

No en va fer de cas. I a qui podia donar la culpa, ara? Tot s’ho tenia merescut, per obstinada.

Va procurar d’asserenar-se i deixar de plorar, en polsar el timbre.

—Lio! Quina sorpresa, tu en aquestes hores! Passa alguna cosa?

Solius duia posat un dels estupends models que comprava cada temporada. Estava elegantíssima, i fins i tot semblava més alta. Els seus ulls burells, quasi oblics, es veien clarament sorpresos.

—Passa, passa...

—Estaves dinant?

—No, ja havia acabat. Em dispenses un moment? Passa a la saleta. Vaig amb tu de seguida.

Elionor passà a la saleta i se n’anà dreturera a la cadira de braços que preferia, una de respatler alt, on quedava submergida enterament. El conhort de la confortable calor, a ella que venia balba de fred del carrer, la va fer oblidar-se una mica de la seua tragèdia. Després es va acostar a la finestra i, descorrent la cortineta, esguardà enfora. Feia un vent fort, i la gent passava corrent i encorbada. Després es va quedar desert el carrer, creuat tan sols per algun gos que semblava

fugir. I, de seguida... A Elionor el cor li feu un bot; però no. L'home de la gavardina clara no era Joan, per bé que li semblava molt. Fluix escàndol si arriba a ser ell i la troba allí, en aquells moments!

Es va cansar d'esguardar el fred del carrer, i recorregué amb els ulls la saleta agradablement caldejada, la saleta senzilla i de bon gust, rubricada per la distinció de Soliua feta finor i detall... Una saleta així havia volgut ella sempre; però, en un pis tan petit com el seu, on sols cabia el necessari, era impossible de tenir-la. A més, que Elionor no podria mai –amb els xiquets– tenir-ho tot tan pulcre i nítid com en casa de la germana, on tots els mobles seguien nous després de tants d'anys...

Tot açò allunyava –intentava d'allunyar– Elionor de la seua íntima angoixa. I la feia adonar-se de l'absurditat de la seua visita. Perquè, en aquestes, què anava a dir a Soliua?

–El que devia fer és anar-me'n. No sabré què dir-li, i endevinarà què em passa. Hauré de suportar el seu aiguat. Demés, té visita i la destorbe. Me n'aniré.

Anar-se'n? Però no de buit. Almenys devia averiguar qui era la important visita.

A espai, s'esmunyí cap a fora. En la taula del menjador hi havia restes de menjar. Dos coberts. I, de la sala gran, eixien remors de conversa, o més bé de monòleg, ja que l'única veu que s'hi sentia era la de la seua germana. L'altra, d'home, sols semblava assentir, puix que denegar no era fàcil que ho fes davant el to

autoritari de Soliua. A açò, seguí una pausa de silenci, el qual no pogué resistir Elionor sense proposar-se esbrinar-ne la causa. Així, s'aplegà cautelosament cap a dins al temps que es trobava amb Soliua, que eixia regirant uns papers.

—Tafanejant, eh, Lio? Sempre ha estat aquest el pitjor dels teus defectes. Ves, ja que no pots estar quieta; porta'm un sobre que m'he deixat al menjador.

Elionor tornà amb el sobre, i la seua sorpresa decepció va ser còmica. Perquè no hi havia allí cap personatge misteriós ni important. Sols Mateu, el dependent encarregat de la botiga.

—Prenga vosté. I aquesta és la carta de recomanació per al senyor Parera. Crec que, amb açò, l'assumpte queda definitivament resolt i acabat. D'acord?

—D'acord, senyoreta. I, així... a reveure, no?

—A reveure, Mateu. Li desitge molta sort.

El va acompanyar a la porta. Tancà. I tornà vora Elionor.

—Pobre Mateu! L'has despatxat?

—Res de pobre Mateu. Els meus diners em costa la seua conformitat.

—És que... pareix que s'havia enamorat una mica de tu, no ho creus...?

—Bé, i què? No és eficient, i prou.

—Ja ho veig. Tens nou dependent en porta, no és cert?

—Naturalment que el tinc. No anava a prescindir de Mateu així, de no tenir-lo.

–Un altre descobriment?

–Una meravella d’home; ja el veuràs. Alt, fort, estupend de línies... El vestirà de fosc en la botiga. De fosc, anirà encara més distingit.

–I... d’on ix?

–Figura’t que estava com a vulgar dependent en una botigueta de mala mort... Un home com ell! Li vaig dir clar que allí no tenia cap esdevenidor, que es candiria lamentablement en aquell lloc, sense arribar mai a res. Mentre que amb mi... Hi va accedir a l’acte, naturalment. És un xicot intel·ligent i ambiciós. Em va dir quelcom de voler-se dedicar al cinema; però aqueix rampell li passarà, supose...

Elionor deixava caure el saltant d’elogis, sense gosar interrompre la seua germana. L’entusiasme de Soliua pels nous dependents, quan encara no havien encetat les seues funcions, era cosa proverbial. Mateu havia estat també, en certa època, el seu diamant en brut. I després resultà que deixà de ser diamant ben prompte, per a quedar solament en la segona cosa. Abans de Mateu, hi van estar Lluís i Pau. Les dues dependents li duraven; però, amb elles, Soliua era la cosa més exigent... I estava ja fent-se feixuga amb les entusiastes descripcions del seu nou assalariat.

–Uns ulls grossos, esqueixats...

–En fi –tallà Elionor– que vas a posar en la botiga un altre xicot garrit. Perquè tots els teus dependents ho són.

—És natural. La bona presència hi és important... Però tu no hauràs vingut sols perquè et conte les coses de la botiga. Perdona. I anem a les teues coses. Fretura de diners, eh?

—Doncs...

—T'apanyes amb tres-centes?

Elionor no va dir que no. Calia aprofitar l'eufòria de Soliua, que habitualment no era molt despresa.

Mentre que Soliua cercava els diners, Elionor pensà que tot anava bé. No hauria de donar enutjoses explicacions; es trobava amb uns diners que no esperava i, alhora, tenia un pretext que justificava la seua intempestiva visita.

L'assumpte de la seua disputa conjugal ja quedava una mica lluny. No oblidava aquell disgust ocasionat per la brutal desconsideració i l'egoisme inconcebible de Joan. Però ja li coïa menys. Els diners eren una realitat en la seua mà. I les altres coses...

Va dir a Soliua que tenia cosidora aquella vesprada, i s'apressà a anar-se'n.

Ja en el carrer, no sabia per quin estrany fenomen, es va sentir quasi feliç. Potser perquè duia a la seua mà, ben aferrats, tres bitllets de cent, dels que no necessitaria donar comptes a ningú.

—Ara em podré comprar el perfum... —pensà.

I li va semblar que prenia una espècie de revenja contra Joan, amb això. Ja no hauria d'esperar que el dia del seu sant (només el dia del seu sant) li ho

regalàs, tot solemne, ell. I compraria també calcetins per a Joanet. O no. Millor, faria una altra cosa que anava a ser una lliçó per a Joan. Li duria un regal, a ell. Sense ser el seu sant ni res. Perquè aprengué, ell que gastava un dineral en vermut i tabac, sense recordar-se mai d'ella...

Comprà els calcetins a Joan, en compte de comprar-los a Joanet. A quadres, boníssims. I un mocador que gastava de fadrí. Quina sorpresa se n'enduria! Veuria d'una vegada què era delicadesa. Sabria quant val una doneta com ella, que ell no sabia apreciar degudament. Aniria i li posaria el regal a la vista, quan vingué a sopar. Segurament, s'hi commouria.

La xiqueta va obrir. I, de seguida, aparegué Joan, que, pel que sembla, no pensava anar al treball... Elinor es va posar en guàrdia...

—Aneu-vos-en al col·legi —digué Joan als xics—. Encara arribeu a temps. I sense rondinar.

Isqueren els dos minyons.

—Espereu-vos. Fina us acompanyarà.

Es va quedar sola davant del seu marit, que la mirava amb mal gest. Tant, que temé no anàs a agredir-la, i es recollí en el dormitori, en busca de la nena petita. Amb ella al braç, no gosaria tocar-la. Però la nena dormia en el bressol. No la va voler despertar. L'única solució que va trobar per capejar el temporal, era traure els regals.

—T'he portat açò.

Ara, ell l'abraçaria, i tot acabaria així. Ella li diria:

–Ja veus com corresponc jo als disgusts que em dones.

Però sí, sí... Joan estava fet un energumen, i el paquet, a mitjan obrir, va pegar en terra.

–Açò què és? Em vols ensibornar, a mi, com a una cria? Anem! No et confongues amb mi. Així et creus que vas a poder dissimular-ho tot, no? Ja m'estàs dient, però de seguida, on has anat. Ràpid, o no responc de mi!

Elionor estava malmesa pel menyspreu del seu regal. S'ofegava d'amarguesa i despit.

–He estat on m'ha donat la gana. I no tinc per què dir-t'ho. Ho saps?

Joan estava com mai. Li torcia el canell, i la veu li eixia entre les dents, tancades.

–Parla! Parla o...

–Solta'm, bèstia, cafre!

Va aconseguir que la soltàs, però no va parlar.

Ell se n'anà a la terrassa, i llevà una fulla seca a una planta, mentre que ella plorava. En tornar, semblava més calmat.

–Digues-me la veritat. La veritat davant de tot. Has estat a casa de la teua germana, eh? I li hauràs contat Déu sap quines històries de mi.

No s'ho creuria si li deia que hi estigué i que ni tan sols li l'esmentà... Demés, ara que rabiàs! L'anava a fer sofrir un temps. No diria res.



—A casa de la meua germana no he estat. I deixa'm en pau. Havia eixit a desduir-me un poc, i després he comprat algunes coses.

—I això? —assenyalava el perfum—. Qui t'ho ha regalat?

Mal assumpte. Elionor no havia pensat en aquesta desviació dels seus plans... I, de sobte, es va sentir més sola i desamparada que mai. No tenia altre remei que dir la veritat.

—La meua germana m'ha donat els diners.

—Mentida! No ha estat la teua germana. I no cregues que no vinc observant en tu coses rares. Açò s'aclarirà. Cridaré la teua germana des del despatx, i si menteixes... sabràs qui és el teu marit.

Ara, la portada va ser d'ell. Elionor es deixà caure en el llit, desesperada... El cap li tornava a fer mal. I, quan ja l'encegaven les llàgrimes, es va redreçar tot recordant Soliua. Volia refer-se: «cap home mereix uns plors així». Es va buscar en la butxaca un mocador, i sols hi trobà un sobret arrugat que ni tan sols s'havia molestat a llegir. El va obrir lentament, i es va trobar amb una invitació del club per a una exposició de pintura. I, malgrat trobar-se malaltosa, prengué la resolució d'anar-hi.

Els bonics calcetins a quadres jeien, tirats, en el paviment de l'alcova, als peus del llit de matrimoni.